

MUG

Z I N E

#5

Op een ochtend vind je jezelf terug onder een hoge stapel bedenkelijke omstandigheden. Een erwetje is alles wat je nog bent. Moe, murw, muw, moeg. Is de dag te vroeg begonnen of te laat geëindigd, en hoe ga je nu de eindstreep halen? Daar lig je dan. The morning-after. Het feest is geweest, en het was goed want je herinneringen ben je kwijt.

Plaats delict

Zo hier te staan,
in de ontzielde ruimte waar
het feest zich voltrokken heeft
vastgenageld aan de plakkerige resten
van doodgevalen gesprekken
en gesneuvelde voornemens
op de plaats delict

de wrange nasmaak van
glazen alcohol gemixt
met druppels condens
van het plafond en die
laatste slok uit iemands
warme navel

in meedogenloos daglicht
met stuiptrekkende hersencellen
onzeker zoekend
naar de herinnering
die je hebt achtergelaten,

voelt het toch
een beetje
als sterven

-MARLOES VAN DER SINGEL-

GEWEI

Laat me je likken.
Het rode van mijn tong,
de angel van een wesp.

Ik kan de kraaien al horen
die ons wakker zullen krassen.
Ik kan het zonlicht al voelen dat zich zal spiegelen
in de kantelende ruit, zwaar en traag door de zomer.

Je hoeft je niet te bedekken met saffieren,
ik wil je naakt en groen als de rivier.

Ik wil het hert zijn dat van je drinkt.
Maar het gewei draag je zelf,
roze en week tussen je dijen.

-MATTIJS DERAEDT-

Ardennen

Het begint altijd vanop een afstand
het schitterend naderen
van een ander die huid
tot op het bot afschuurt aan de zon
trillend voor jou zijn
armen en vingers
boven het hoofd, een gewei.
De bloederige repen bot rafels woorden
rijgt hij aaneen tot het blijft
liggen rond halzen.

-NELE BRUYNOOGHE-

Hoe we verdwijnen

met plakkerige vingers
van het koortsachtig verkrumelen
raak je mijn gezicht aan en zegt
dat ik een hersenspindel ben
een kleine kamer bewoon
in het hoekje van je verbeelding

Ik zie dat je wortels weer
losgekomen zijn uit de grond
door de storm die raast achter
je ogen je lichaam vibreert
op een andere frequentie
waar we elkaar onmogelijk
kunnen bereiken

je fluistert je bestaat niet
terwijl je handen de hemel
aftasten op zoek naar nog
hoger houvast het einde ik
weet het niet maar voel het

jagen je kunt jezelf niet
bijhouden en struikelt
over woorden regels de
maatschappij mij en ik
knijp mezelf venijnig om
te voelen of je misschien
toch gelijk hebt gekregen

-MARLOES VAN DER SINGEL-

Het leven is geen sprookje

hoe ik je steeds bedenk met een kapje
te rood om je op te verlaten

met aan je arm nog geen mandje
om je aan vast te houden

hoe mijn schaduw je geruststelt
je loopt er in rond

als in een donker bos
vooral niet denken aan dat ik

je koekjes geef, en me dan omdraai
(hoe kan je zo verlaatbaar zijn)

als ik wegren
laat ik mijn schaduw voor je achter

-SARA DE LODDER-

LOTUS

We waren bavianen in een luxeresort,
onze handen plakkerig van het exotisch fruit
dat in schalen aan de rand van het zwembad lag.

De krant orakelde over
een nieuwe vorm van liefde.
Er was plaats naast het jij en ik.

Maar denk terug aan het eiland,
aan mijn Griekse held die er zeven jaar
uit lotussen dronk tussen vrouwen
uit alle hoeken van de wereld.

Hij verdween onder de waterspiegel
en kwam pas boven toen de zeesterren
een voor een waren aangespoeld
en opgedroogd op het strand.

-MATTIJS DERAEDT-

Sneeuwjongen

(Ter nagedachtenis aan mijn broertje)

onuitwisbaar zijn je voetstappen
tot de boom op dit pad
waar je lijf vertakt

ieder jaar opnieuw ben je roos
en hamer
breng je de eerste kou

en raak je de wrede vouw
in mijn kalender
wij scheuren weer samen de tijd

zoals alleen wij dat konden

-SARA DE LODDER-

Ademruimte

We liggen languit tussen droom en plicht.
Altijd. Als katten
de wonden van de dagen likken
Tot nog toe hou ik genoeg van alles.
Van de ongeboren dag en nacht en de laatste
stuiptrekking van ons
klimmen over woorden. En jij?
de kale takken en wij
tekenen tegen de lucht
aders op longen.

-NELE BRUYNOOGHE-

Lies Schroeyen

SARCOFAAG

Wij zijn echo's van echo's van mannen.
Wij wachten ongeschoren op de bedrand
tot een vrouw zich op onze schoot vleit.

Wij zijn rotsen. Onze enige taak is hard en lelijk zijn.

Soms doen we nog eens een goocheltruc
voor een schoolmeisje of een salto in New Hollywood.
Maar september is en blijft zo zwart als kool.

Elke ochtend stappen we uit ons lichaam
als uit een sarcofaag, laten het achter tussen de lakens
en strooien de rozen eroverheen.

-MATTIJS DERAEDT-

Siena

Zullen we blijven? Hier in dit moment. Half opengevallen,
onze handen en onze ruggen bloot tegen een vloer. Benen
optrekken zo traag mogelijk. Alsof we echt leven.
Voortdurend elkaars naam noemen
in zonlicht zo dicht. In wind die ons afduwt
papieren bootjes op een stenen vijver
en wij blazen als kinderen met te weinig longen.
Te weinig hart en ziel om uit te stoten.
Hou van mij zoals je langzaam nadenkt
op een nagenoeg leeg plein.

-NELE BRUYNOOGHE-

Het zwarte lief

je bent alles voor me, zegt ze
en ze vouwt haar handen om een wereldbol

oceanen stromen langs haar vingers
aarde schampt tegen de toppen
Congo verdwijnt

je moet alles op alles zetten, lacht ze
zwart op wit
onder haar duim ademt Brussel
ik heb geen antwoord, ik heb alleen de nacht

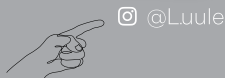
in steeds nietiger kringen
er is geen thuiskomen
geen ontwaken in eigen stad
ze heeft me opgewonden om haar as

roze palmen ruisen over vijf continenten
overal vind je liefde

met één draai recht ze mijn geslacht
legt ze de wereld plat
en vraagt ze rond –
het mag een trouwring zijn

-SARA DE LODDER-

Ze lag erbij als de gedekte tafel
na afloop van het feest. Het randje
was er nu wel af, de glazen waren
om. Het raam geopend voor
de allerlaatste sprong.

Colofon

Bijdragen: Mattijs Deraedt, Marloes van der Singel,
Lies Schroeyen, Nele Bruynooghe, Sara De Lodder,
Marie-Anne Hermans

MUGzine is een schrift vol poëtische vloggertjes. Voor
mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die
door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het
zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op
www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (info@brrt.nl)

5 | 2020